

Глава шеста, в която Ийори има Рожден ден и получава два подаръка АЛЪН МИЛН

Ийори, старото сиво Магаре, застана край потока и се огледа във водата.

– Трагично! – каза той. – Това е то! Трагично!!

Обърна се и тръгна по брега. Двадесетина крачки по-надолу той прегазил потока, продължи бавно по отсрещния бряг, после пак се огледа във водата.

– Както и предполагам! Не изглеждам по-добре и от тази страна! Но никой не обръща внимание! Никой не се е загрижил! Трагично! Това е то!

Нещо изшумоля зад него. Беше Пух.

– Добро утро, Ийори!

– Добро утро, Пух Мечо – каза Ийори мрачно – Ако наистина е добро утрото! В което се съмнявам!

– Защо, какво се е случило?

– Нищо, Пух Мечо, нищо! Не всички могат... Някои не могат! Само това мога да кажа!

– Някои не могат какво? – попита Пух, като си почеса носа.

– Игривост! Песни и танци! Фаталност!

– О! – каза Пух. После мисли дълго и попита: – Какво е фаталност?

– Съдба! – продължи Ийори мрачно. – Френска дума, която значи съдба! Аз не се оплаквам, но Това е то!

Пух седна на един голям камък и се опита да проумее. Това му приличаше на гатанка, а той никак не можеше да ги отгатва, защото беше Мече с Много Малък Ум. И той затананика на Ийори за Гатанката:

Гà-та-та, гà-та-та, гà-та-та, Гàтанка:

Лети – не е птичка. Бръмчи – не е мушичка!

Задавам Гàтанка, а ти – отгатни!

Гà-та-та, гà-та-та, гà-та-та, Гàтанка!

Това беше първият куплет. Когато Мечето го

ВЕЧНИТЕ ДЕТСКИ РОМАНИ

свърши, Ийори не прояви неодобрение, затова Пух най-любезно му изпя и втория куплет:

Гà-та-та, гà-та-та, гà-та-та, Гàтанка:
Хвърчи – не е мушичка! Бръмчи – не е птичка!

Отгатна ли вече? Това е Пчеличка!

Гà-та-та, гà-та-та, гà-та-та, Гàтанка!

Ийори пак не произнесе нито думичка и Пух измънка последния куплет почти на себе си:

Гà-та-та, гà-та-та, гà-та-та, Гàтанка:
Медец – ох! – си ближе! И то – час по час!

Не е то Пчеличка! Това съм си аз!

Гà-та-та, гà-та-та, гà-та-та, Гàтанка!

– Така е! – каза Ийори. – Песни! Тра-ла-ла-ла, рим-тим-тим! И да събираме цветя! Май! Забавляваме се!

– Аз да! – каза Пух.

– Някои могат! – каза Ийори.

– Защо? Какво се е случило?

– Нима **се** е случило нещо?

– Изглеждаш толкова тъжен, Ийори!

– Тъжен? Защо да съм тъжен? Днес е моят рожден ден! Най-щастливият ми ден в годината!

– Твоят рожден ден?! – каза Пух крайно изненадан.

– Разбира се! Не виждаш ли? Погледни всички подаръци, които съм получил! – Той разлюля широко крака си. – Погледни тортата с „Честит Рожден Ден“, Свещите! Розовата захар!

Пух погледна първо надясно...

после наляво:

– Подаръци? Торта? Къде?

– Не можеш ли да ги видиш?

– Не! – каза Пух.

– И аз също! – каза Ийори. –

Шега! – обясни той. – Ха, ха!

Пух си почеса главата, малко смутен от всичко това.

– Наистина ли имаш днес рожден ден? – попита той.

– Да! Днес!

– О! Тогава приеми моите най-сърдечни благопожелания, Ийори.

– Приеми и ти моите, Пух Мечо!

ВЕЧНИТЕ ДЕТСКИ РОМАНИ

– Днес не ми е рожден ден!

– Да. Днес е моят.

– Но ти каза: „Приеми моите благопожелания...“

– А защо не? Не би искал да бъдеш нещастен на моя рожден ден, нали?

– О! Разбрах! – каза Пух.

– Достатъчно тежко е – рече Ийори почти съкрушен – сам да бъда нещастен, без подаръци, без торта, без свещи и без най-обикновено внимание от другите, та да бъде също така и друг нещастен...

Това беше вече много за Пух.

– Чакай ме тук! – извика той на Ийори и забърза колкото можеше към дома си. Защото почувства, че трябва веднага да занесе някакъв подарък на Ийори, а по пътя имаше време да намисли какво ще е най-подходящо.

Пред дома си той завари Прасчо, който подскачаше пред вратата му, за да достигне чукчето.

– Здравей, Прасчо – каза Пух.

– Здравей, Пух – каза Прасчо.

– Какво се мъчиш да направиш?

– Мъча се да стигна чукчето – каза Прасчо. – Тъкмо минавах наблизо.

– Дай да ти помогна – каза Пух учтиво. Той хвана чукчето и почука на вратата.

– Току-що се видях с Ийори – започна той. – Бедният Ийори е в Много Тежко Положение, защото има рожден ден и никой не се е сетил за това. И сега Ийори е много Мрачен – ти знаеш какъв си е... и такъв е сега... Колко се бавят да отворят тези, дето живеят тук! – И Пух повторно почука.

– Ама, Пух! – каза Прасчо. – Това е твоят дом!

– О! – каза Пух. – Наистина! Тогава да влезем.

И така те влязоха.

Първото нещо, което Пух направи, беше да провери в долапа дали не е останало някое много малко гърненце с мед. Имаше едно и той го свали.

ВЕЧНИТЕ ДЕТСКИ РОМАНИ

– Ще го дам на Ийори – обясни Пух. – Подарък. Какво ще му дадеш ти?

– Не може ли да го подарим заедно – предложи Прасчо, – от двамата ни?

– Не – каза Пух, – това не е добър план!

– Добре. Тогава ще му подаря балонче. Остана ми едно от миналия празник. Да отида да го взема, а?

– Това, Прасчо, е много добра идея. Точно от това се нуждае Ийори, за да се развесели. Никой не може да се развесели без балонче.

Прасчо тръгна към дома си, а Пух пое на другата страна с гърненцето под мишница.

Бе топъл ден, а той имаше много да върви. Беше отминал вече средата на пътя, когато едно чудно усещане го обзе. То започна от върха на носа му, премина като гъдел през цялото му тяло... та чак до петите. Сякаш някой вътре в него казваше: „Ей, Пух! Време е вече за малко нещо...“

– Нима, нима? – каза Пух. – Не знаех, че е толкова късно.

Той седна и повдигна похлупака на гърненцето си.

– Цяло щастие е, че го нося със себе си – помисли гласно той. – Не много мечки, тръгнали на път в такъв горещ ден, биха се сетили да носят със себе си нещо за похапване. – И започна...

А.А. МИЛН

ВЕЧНИТЕ ДЕТСКИ РОМАНИ

– Чакай сега да видя – каза си той, като лизна за последен път дъното на гърнето, – закъде бях тръгнал? А, да, за Ийори – и бавно се изправи. И изведнъж се опомни: беше изял подаръка за рождения ден на Ийори.

– Ами сега?! – завайка се Пух. – Какво да правя? Трябва да му подаря нещо!

Отначало не можа да измисли нищо. После изведнъж се сети: „Ами че това е много хубаво гърненце, дори и както няма мед в него! И ако аз го измия хубаво и намеря някой да напише върху него, „Честит рожден ден“, Ийори може да си слага неща в него и то ще му бъде от Полза.“ И тъй като минаваше край Голямата Гора, той се отби в нея, да отиде при Бухала, който живееше там.

– Добро утро, Бухале!

– Добро утро, Пух – каза Бухала.

– Сърдечни благопожелания за рождения ден на Ийори! – каза Пух.

– О! Така ли било!

– Какво ще му подариш, Бухале?

– Какво ще му подариш ти, Пух?

– Подарявам му едно Полезно Гърненце, да си слага Разни Неща в Него, и искам да те помоля...

– Това ли е? – попита Бухала, като взе гърнето от лапите на Пух.

– Да. Аз исках да те помоля...

– Някой е държал мед в него – каза Бухала.

– Всичко можеш да държиш в него – каза Пух възбуден. – То е Много полезно и така, а аз исках да те помоля...

– Трябва да напишеш Честит Рожден Ден на него...

– Тъкмо това исках да те помоля – каза Пух, – защото моят правопис е Разклатен. Добър ми е иначе правописът, но се Клати и буквите отиват не на мястото си. Ти би ли написал върху него „Честит рожден ден“ вместо мен?

– Хубаво гърне – каза Бухала, като го оглеждаше от всички страни. – Може ли да го дадем от двама ни?

– Не – каза Пух, – това не е добра идея. А сега първо аз ще го измия, а после ти ще го напишеш.

Той изми гърнето и го изсуши, докато Бухала си подостряше молива и се чудеше как да напише „рожден ден“.

– Можеш ли да четеш, Пух? – попита той малко тревожно. – Отвън на вратата има надписи за чукането и звъненето, които Кристофър Робин написа. Можеш ли да ги прочетеш?

– Кристофър Робин ми каза какво е написано и тогава можах.

ВЕЧНИТЕ ДЕТСКИ РОМАНИ

– Е добре, тогава аз ще ти кажа какво съм написал тук и ти ще можеш да го прочетеш.

И Бухала написа. Това написа:

ЧТИТ ОРЖДН ДЕМ

Пух го погледна с възторг.

– Тук е казано: „Честит рожден ден“ – каза Бухала небрежно.

– Хубаво е! И дълго! – каза Пух възхитен.

– Всъщност аз написах, разбира се, „Много честит Рожден ден, с обич от Пух!“ Естествено изхабих доста молив, докато напиша толкова дълго нещо.

– О! Виждам!

Докато ставаше всичко това, Прасчо стигна до дома си, за да вземе балона за Ийори. Той го притисна здраво до гърдите си, да не хвъркне, и се затича колкото можеше по-бърже, за да стигне при Ийори преди Пух. Искаше му се пръв да поднесе подаръка, та да изглежда, че се е сетил, без някой да му каже.

Като тичаше, той си мислеше колко благодарен ще бъде Ийори и не гледаше къде стъпва... Внезапно кракът му попадна в една заешка дупка и той се просна по корем.

– Бум!!!????!!!

Прасчо остана проснат.

Нещо се бе случило. Най-напред му се стори, че целият свят експлодира, после помисли, че част от Гората, а после му се стори, че само той, и че сега той е сам на Луната или някъде другаде и никога вече няма да види нито Кристофър Робин, нито Пух, нито Ийори. А най-после си каза: „Дори и да съм на Луната, няма защо да лежа проснат по корем през всичкото време!“ Затова се изправи предпазливо и се огледа наоколо.

Все още беше в Гората!

– Интересно! Какво тогава избумтя така? Аз не мога да издам такъв гърмеж при падане! А къде ми е балонът? И какво търси тук това малко, влажно парцалче?

Това беше балонът!

– Олеле, олеле! Късно е вече, не мога да се върна, а и нямам друг балон! А може би Ийори не обича балони чак толкова!

Той се помъкна нататък, сега вече тъжен, стигна до Потока, където беше Ийори, и му извика:

– Добро утро, Ийори!

– Добро утро, малки Прасчо! – каза Ийори. – Ако наистина е добро утрото! В което се съмнявам! Но това няма значение!

ВЕЧНИТЕ ДЕТСКИ РОМАНИ

– Сърдечни благопожелания за деня – каза Прасчо, като се приближи.

Ийори престана да се оглежда в Потока и се обърна учуден към Прасчо:

– Повтори го пак! – каза той.

– Сърдечни благ...

– Почакай за момент!

Крепейки се на три крака, Ийори предпазливо повдигна четвъртия зад ухото си.

– Вчера го правих – обясни той, като падаше за трети път. – Много е лесно и така чувам по-добре... Готово! Кажете какво каза? – И наведе с крак ухото си напред.

– Сърдечни благопожелания за Деня! – повтори Прасчо.

– Мен ли имаш предвид?

– Разбира се, Ийори!

– За моя рожден ден?

– Да.

– Значи имам истински рожден ден?

– Да, Ийори, и ти донесох подарък.

Ийори свали десния си крак от дясното ухо и с голяма мъка вдигна левия.

– Трябва да го чуя и с другото ухо – каза той. – Хайде пак!

– Подарък! – извика Прасчо.

– За мен?!

– Да.

– За моя рожден ден?

– Разбира се, Ийори!

– Значи ще имам истински рожден ден?

– Да, Ийори! И ти донесох балон!

– Балон? – извика Ийори. – Ти каза балон? Тези големи цветни неща, които издухваш нагоре? Игривост! Песни и танци! И ние значи като всички!

– Да! Само че... много съжалявам, Ийори... но когато тичах да ти го донеса, паднах.

– Колко жалко! Бързал си много! Дали не си се ударил лошо, малък Прасчо!

– Не, но... аз... аз... О, Ийори, аз... аз пукнах балона!

Последва дълго мълчание.

ВЕЧНИТЕ ДЕТСКИ РОМАНИ

– Моя балон? – каза Ийори най-после.

Прасчо кимна.

– Балона за моя рожден ден?

– Да, Ийори – каза Прасчо, като подсмърчаше леко. Ето го. Заедно със сърдечни благопожелания! – И той подаде на Ийори влажната дрипа.

– Това ли е то? – каза Ийори малко изненадан.

Прасчо кимна.

– Моят подарък?

Прасчо кимна пак.

– Балонът?

– Да!

– Благодаря ти, Прасчо – каза Ийори. – Нали нямаш нищо против да те попитам – продължи той. – Какъв цвят имаше този балон, когато той... беше балон?

– Червен.

– Да, значи... Червен – мърмореше си той, – любимият ми цвят...

Колко голям беше?

– Почти колкото мен.

– Да! Значи... колкото Прасчо – каза си тъжно Ийори, – любимата ми големина! Добре! Добре!

Прасчо се чувстваше страшно неловко и не знаеше какво да каже. Тъкмо си отвори устата, за да каже все пак нещо, и реши, че няма смисъл да го казва, когато се чу вик от другата страна на Потока и там се показа Пух.

– Сърдечни благопожелания по случай рождения ти ден! – извика Пух, забравил, че вече беше казал това.

– Благодаря ти, Пух! Вече ги получих – каза мрачно Ийори.

– Донесох ти малък подарък – извика Пух развълнуван.

– Вече имам...

Пух прецапа Потока и застана пред Ийори, а Прасчо подсмърчаше отстрана с глава между ръчичките си.

– Много полезно гърненце – каза Пух. – Ето го! И на него е написано: „Честит Рожден Ден, с обич от Пух!“ Погледни: може да си слагаш разни неща вътре. Ето!

Ийори страшно се зарадва, като видя гърненцето.

– Ето – каза той, – мисля, че Балонът ми тъкмо ще влезе в гърненцето.

ВЕЧНИТЕ ДЕТСКИ РОМАНИ

– О, не, Ийори – каза Пух, – балоните са много големи, за да влязат в Гърненце. Това, което се прави с Балон, е да го хванеш за връвта...

– Но не и моят! – каза Ийори гордо. – Погледни, Прасчо! – И докато Прасчо погледна натъжен, Ийори хвана със зъби Балона и внимателно го вкара в гърнето. След това го измъкна и го сложи на земята. После пак го вдигна, спусна го внимателно и го върна обратно.

– Ето – каза Пух, – влиза вътре!

– Ето – каза Прасчо, – излиза вън!

– Нали? – каза Ийори. – Влиза и излиза като нищо!

– Много се радвам – каза Пух щастлив, – че се сетих да ти подаря Полезно Гърне, за да си слагаш неща в него!

– Много се радвам – каза Прасчо щастлив, – че се сетих да ти подаря Нещо, което да слагаш в Полезното Гърне!

Но Ийори не чуваше нищо. Той вадеше балона и го пускаше пак, щастлив като никога.

– А аз подарих ли му нещо? – попита Кристофър Робин тъжно.

– Разбира се – казах, – ти му подари... не помниш ли... една малка... една малка... малка...

– Подарих му една кутийка бои да си рисува неща...

– Да!

– Но защо не му я бях дал още сутринта?

– Ти беше зает да му приготвиш празненството, торта с крем отгоре, три свещи, името му с розова захар и...

– Да, спомням си! – каза Кристофър Робин.

ВЕЧНИТЕ ДЕТСКИ РОМАНИ

Оставям твоето въображение да заработи, като прочетеш главата.

Разпечатай си картинките на адрес:

<http://www.lyuboznaiko.com>

Оцвети ги подходящо!

Ако искаш да прочетеш още приключения на Мечо Пух и приятели, посети адрес:

<https://chitanka.info>

Източници:

Текст – <https://chitanka.info>

Изображения – <https://zumipic.com>

<http://www.lyuboznaiko.com>

<https://www.biblio.bg>

Изготви: Гинка Среброва – студент-практикант, проект „Студентски практики“.

Провери и редактира: Диляна Гаджева, ментор по проекта.

Мечо Пух

А.А. МИЛН

ПАИ